

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרִשְׁת חֻקַּת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ' - חלק י"ג

קונטרס 583

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיטָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

סדר הלימוד	טלפון 2	טלפון 1	שם	מספר הלימוד	עמוד ראש	מ.ש.מ. ראש	עמוד ראש
כ טבת				109			
כא טבת				110			
כב טבת				111			
כג טבת				112			
כד טבת				113			
כה טבת				114			
כו טבת				115			
כז טבת				116			
כח טבת				117			
כט טבת				118			
א שבט				119			
ב שבט				120			
ג שבט				121			
ד שבט				122			
ה שבט				123			
ו שבט				124			
ז שבט				125			
ח שבט				126			
ט שבט				127			
י שבט				128			
יא שבט				129			
יב שבט				130			
יג שבט				131			
יד שבט				132			
טו שבט				133			
טז שבט				134			
יז שבט				135			
יח שבט				136			
יט שבט				137			
כ שבט				138			
כא שבט				139			
כב שבט				140			
כג שבט				141			
כד שבט				142			
כה שבט				143			
כו שבט				144			
כז שבט				145			
כח שבט				146			
כט שבט				147			
ל שבט				148			
א אדר				149			

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן כלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

סדר הלימוד	טלפון 2	טלפון 1	שם	מספר הלימודים	עושה יום	מישמש יום	עושה יום
ב אדר				150			
ג אדר				151			
ד אדר				152			
ה אדר				153			
ו אדר				154			
ז אדר				155			
ח אדר				156			
ט אדר				157			
י אדר				158			
יא אדר				159			
יב אדר				160			
יג אדר				161			
יד אדר				162			
טו אדר				163			
טז אדר				164			
יז אדר				165			
יח אדר				166			
יט אדר				167			
כ אדר				168			
כא אדר				169			
כב אדר				170			
כג אדר				171			
כד אדר				172			
כה אדר				173			
כו אדר				174			
כז אדר				175			
כח אדר				176			
כט אדר				177			
א ניסן				178			
ב ניסן				179			
ג ניסן				180			
ד ניסן				181			
ה ניסן				182			
ו ניסן				183			
ז ניסן				184			
ח ניסן				185			
ט ניסן				186			
י ניסן				187			
יא ניסן				188			
יב ניסן				189			
יג ניסן				190			

מהחיים? והרי לא נקרא חי אלא מי שהוא בדרך אמת בעולם הזה, כמו שנקרא (שמואל-בכג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי, והרי פרשוהו החברים, ורשע שלא הולך בדרך אמת נקרא מת, והוא משבח את המתים מהחיים?

א"ל ודאי כל דברי שלמה המלך בחכמה נאמרו, והרי נתבאר. ושבח אני את המתים, אלו לא כתוב יותר, הייתי אומר כך. אבל כיון שכתוב שפבר מתו, נמצא דבר אחר בחכמה. שפבר מתו - זמן אחר הסתלקו מהעולם, והתקנו בעפר, (שהדומן הממנה עליו ומת בחיי עולם כדי שיתקנו (שהדומן עליו ושב בעולם הזה ונתקו בעפר כדי שיתקנו במקום שישראל זמנו - מת הוא ודאי, והו שבח משאר מתי העולם. אם תאמר לא ידון פעם אחרת באותו עולם, הרי כתוב לא תקום וגו') לאחר שנשלם זמנו - מת, ודאי הוא שבח משאר מתי העולם. אם תאמר לא ידון פעם אחרת באותו עולם, שכתוב לא תקום פעמים צרה) כל שכן שזה קבל ענש פעם ופעמים, וזה ודאי מקומו נתקן בשבח יותר מאותם חיים שעדין לא קבלו ענשם.

ועל זה כתוב ושבח אני את המתים שפבר מתו, דקא. אלה אותם חיים, ונקראים מתים. מה הטעם נקראים מתים? משום שהרי טעמו טעם המות. ואף על גב שעומדים בעולם הזה, הם מתים, ומבין המתים חזרו, ועוד על מעשים ראשונים עומדים לתקון, ונקראים מתים. מן החיים אשר המה חיים - שעוד לא טעמו טעם מות ולא קבלו ענשם, ולא יודעים אם יבאום באותו העולם ואם לא.

בא וראה, צדיקים שזוכים להתקשר בצרור החיים, הם יבאום לראות בכבוד המלך

מן חייא, והא לא אקרי חי אלא מאן דאיהו בארע קשוט בהאי עלמא, פמה דאת אמר (שמואל ב כג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי, והא אוקמוה חברייא, ורשע דלא אזיל בארע קשוט אקרי מת, ואיהו משבח למתים מן החיים.

א"ל ודאי כל מלוי דשלמה מלכא, בחכמתא אתמרו, והא אתמר, ושבח אני את המתים, אילו לא כתיב יתיר, הוה אמינא הכי, אבל כיון דכתיב שפבר מתו, אשתבח מלה אחרא בחכמתא. שפבר מתו: זמנא אחרא אסתלקו מן עלמא, ואתתקן בעפרא, (דאודמנא די מסנא עליה ומית בחיי עלמא דבני דיתתקו (ס"א דאודמנא עליה ותב בהאי עלמא דבני דיתתקו) (ס"א דמסנא עליה ומית בהאי עלמא ואתתקן בעפרא דבני דיתתקו באתר דישתלים זמניה מית הא ודאי דא הוא שפבר משאר מתי עלמא אי תיקא אתרן זמנא אחרא בכהוא עלמא הא כתיב לא תקום וגו') בתר דאשתלים זמניה מית ודאי הוא שפבר משאר מתי עלמא. אי תיקא לא אתרן זמנא אחרא בכהוא עלמא, דכתיב לא תקום פעמים צרה) כל שכן דהא קביל עונשא זמנא ותרין, ודא ודאי, אתריה אתתקן בשפבר יתיר מאינון חיי, דעד לא קבילו עונשא.

ועל דא כתיב ושבח אני את המתים שפבר מתו, דייקא, אליו אינון חיי, ונקרוני מתים. מאי טעמא אקרוני מתים, בגין דהא טעמו טעמא דמותא, ואף על גב דקיימי בהאי עלמא, מתים אינון, ומבין מתייא אהדרו. ועוד על עובדין קדמאין קיימין לאתקנא, ונקרוני מתים. מן החיים אשר המה חיים, דעד לא טעמו טעמא דמותא, ולא קבילו עונשיהו, ולא ידעי אי זפאן ביהוא עלמא ואי לאו.

הא חזי, זפאין דזפאן לאתקשרא בצורא דחיי, אינון זפאין למחמי ביקרא דמלכא עלאה קדישא, פמה דאת אמר, (תהלים כז) לחזות

בנעם יי ולבקר בהיכלו. ואינון מדורהון, יתיר
ועלאה מפל אינון מלאכין קדישין, וכל דרגין
דלהון. דהא ההוא אתרא (כ"א תדוה) עלאה, לא
זכאין עלאין ותתאין למחמי ליה, הדא הוא
דכתיב, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים וזולתך
וגו'.

ואינון דלא זכאין לסלקא כל כך פאינון, (כ"א
דוקתא, אית וכו') דוכתייא אית לון לתתא
כפום אורחיהו, ואלין לא זכאין לההוא אתר,
ולמחמי כמה דחמאן אינון דלעילא, ואלין
קיימי בקיומא דעדן תתאה ולא יתיר. ואי
תימא מאן עדן תתאה. אלא דא עדן דאקרי
חכמה תתאה, ודא קיימא על גן דבארעא,
ואשגחותא דהאי עדן עליה (ולא יתיר), ואלין
קיימי בהאי גן, ואתהנון מעדן דא.

מאי בין עדן תתאה לעלאה. ביתרון האור מן
החשך, עדן תתאה, אקרי עדנא נוקבא.
עדן עלאה, אקרי עדן דכר, עליה כתיב עין
לא ראתה אלהים וזולתך. האי עדן תתאה,
אקרי גן לעדן דלעילא, והאי גן אקרי עדן,
לגן דלתתא. ואלין דמשפכחי בגן תתאה,
אתהנון מהאי עדן דעלייהו, בכל שבת ושבת,
ובכל ירחא וירחא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה סו)
והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו.

ועל אלין אמר שלמה, מן החיים אשר המה
חיים עדנה, דהא אלין בדרגא עלאה יתיר
מנייהו. מאן אינון. אינון שפכר מתו, וקבילו
עונשא תרי זמני, ואלין אקרוין כסף מזוקק,
דעאל לנורא זמנין ותריין, ונפיק מניה זוהמא,
ואתברר ואתנקי. (קהלת ד) וטוב משניהם את אשר
עדן לא היה. ההוא ריחא דקאים לעילא,
ואתעפכ לנחתא לתתא, דהאי קאים בקיומיהו,

את אשר עדן לא היה - אותה רוח שעומדת למעלה והתעפכה

העליון הקדוש, כמו שנאמר
(תהלים כו) לחזות בנעם ה' ולבקר
בהיכלו. ואותם מדוריהם יתיר
ועליון מכל אותם מלאכים
קדושים וכל דרגותיהם. שהרי
אותו מקום (תדוה) עליון לא זוכים
עליונים ותחתונים לראותו. והו
שכתוב (ישעיה סד) עין לא ראתה
אלהים וזולתך וגו'.

ואותם שלא זוכים לעלות כל כך
כאותם אלה, (מקום יש וכו') מקומות
יש להם למטה כפי דרכיהם,
ואלה לא זוכים לאותו מקום
ולראות כפי שרואים אלו
שלמעלה, ואלה עומדים בקיום
של עדן התחתון ולא יתיר. ואם
תאמר, מה זה עדן תחתון? אלא
זה עדן שנקרא חכמה תחתונה,
וזה עומד על גן שבארץ,
והשגחת עדן זה עליו (ולא יתיר),
ואלה עומדים בגן זה ונהנים
מעדן זה.

מה בין עדן תחתון לעליון? (קהלת
ג) ביתרון האור מן החשך. עדן
תחתון נקרא עדן נקבה, עדן
עליון נקרא עדן זכר, עליו כתיב
עין לא ראתה אלהים וזולתך. עדן
תחתון זה נקרא גן לעדן
שלמעלה, וגן זה נקרא עדן לגן
שלמטה. ואלה שנמצאים בגן
התחתון נהנים מהעדן הזה
שעליהם בכל שבת ושבת ובכל
חדש וחדש. והו שכתוב (ישעיה סו)
והיה מדי חדש בחדשו ומדי
שבת בשבתו.

ועל אלה אמר שלמה, מן החיים
אשר המה חיים עדנה. שהרי
אלה בדרגה עליונה יותר מהם.
מי אלו? אלו שפכר מתו וקבלו
ענש פעמים, ואלה נקראים כסף
מזוקק, שנכנס לאש פעמים
וישנים, ויוצא ממונו זוהמא,
והתברר והתנקה. וטוב משניהם
לרדת למטה, שהרי עומד בעמדו

ואין לו לקבל ענש, ויש לו מזון מאותו מזון עליון שלמעלה למעלה.

טוב מכלם מי שלא התפרש ולא התגלה וכל דבריו בנסתר הם, זהו זכאי חסיד ששומר מצוות התורה וקצמן, והשתדל בתורה יומם ולילה. זה נאחז ונהנה בדרגה עליונה על כל שאר בני אדם, וכלם נאחזים (נכסים) מחפתו. בא וראה, בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא למשה יאסף אהרן אל עמי, נחלש כחו, וידע שנשברה זרועו הימנית, והודיעו כל גופו. כיון שאמר קח את אהרן ואת אלעזר בנו, אמר לו הקדוש ברוך הוא: משה, הרי זרוע אחת הלויית לך (ומנתי לך), והפשט את אהרן וגו', ואהרן יאסף, הרי אלעזר יהיה אצלך בזמן (ימיו) זה תחת אביו. ועם כל זה לא השלים מקום באותו זמן כאביו, שהרי ענני הכבוד הסתלקו, ולא חזרו אלא בזכות משה, ולא בזכות אלעזר.

ויעש משה כאשר צוה וגו'. למה לעיני כל העדה? אלא משום שאהרן היה אהוב העם יותר מהכל, ולא יאמרו שזה נמשך על ידי משה. ומשה משך לאהרן בדברים עד שעלו להר, וכל ישראל היו רואים בשעה שהפשיט משה לבושי אהרן והלבישם לאלעזר.

מה הטעם משה (ולא אהרן)? אלא משה הלבישם את אהרן בשעלה לכהנה, זהו שכתוב וילבש משה את אהרן את בגדיו, וכתוב (ויקרא ח) וילבש אתו את המעיל. כעת משה הוריד ממנו מה שנתן לו, והקדוש ברוך הוא הוריד ממנו מה שנתן לו, ושניהם הפשיטו

ולית ליה לקבלא עונשא, ואית ליה מזונא מההוא מזונא (דף קפ"ג ע"א) עלאה דלעילא לעילא.

טב מפלהו, מאן דלא אתפרש, ולא אתגלייא, וכל מלוי בסתימא אינון. דא הוא זכאה חסידא, דנטר פקודי אורייתא, וקיים לון, ואשתדל באורייתא יממא וליילי. דא אתאחיד ואתהני בדרגא עלאה על כל שאר בני נשא, וכלהו אתאחדן (כ"א אתוקדו) מחופה דהאי.

הא חזי, בשעתא דאמר קדשא בריך הוא למשה יאסף אהרן אל עמי, אתחלש חילא דיליה, וידע דהא אתפר דרועא ימינא דיליה, ואודיעזא כל גופיה, כיון דאמר קח את אהרן ואת אלעזר בנו, אמר ליה קדשא בריך הוא, משה, הא דרועא אחרא אויזפנא לך (ומנית לך), והפשט את אהרן וגו', ואהרן יאסף, הא אלעזר יהא לגבך, זמנא (כ"א ימינא) דא תחות אביו. ועם כל דא לא אשלים אתר בההוא זמנא כאביו, דהא ענני יקר אסתלקו, ולא אהדרו אלא בזכותא דמשה, ולא בזכותא דאלעזר.

ויעש משה כאשר צוה וגו'. (במדבר כ) אמאי לעיני כל העדה. אלא, בגין דאהרן הוה רחיקא דעמא, יתיר מפלא, ולא יימרון דהא אתנגיד על ידא דמשה. ומשה משיו לאהרן במלין, עד דסליקו לטורא, וכל ישראל הוה חמאן, בשעתא דאפשיט משה לבושי אהרן, ואלביש לון לאלעזר.

כאי טעמא משה (כ"א ולא אהרן). אלא משה אלבשינון לאהרן בד סליק לכהנא, דהא הוא דכתיב וילבש משה את אהרן את בגדיו, וכתוב (ויקרא ח) וילבש אתו את המעיל.

השתא. משה אעדי מגיה, מה דיהב ליה. וקודשא בריך הוא אעדי מגיה,

את אהרן מהכל, ומשה הוריד
מבחינך, והקדוש ברוך הוא
מבפנים. ועד שמשנה הוריד,
הקדוש ברוך הוא לא הוריד.
אשרי חלקו של משה.

אשרי חלקם של הצדיקים
שהקדוש ברוך הוא רוצה
בכבודם. התקין הקדוש ברוך
הוא לאהרן מטה ומנוחת זקב
שמאירה. ומשלו לקח, מאותה
מנוחה שהדליק בכל יום פעמים,
ונסתם פי המערה ונרדו.

רבי יהודה אמר, פי המערה היה
פתוח, שכל ישראל ראו את אהרן
שוכב ונר המנוחה דולק לפניו,
ומסתו יוצאת ונכנסת, וענן אחד
עומד עליו. ואז ידעו ישראל
שהרי מת אהרן, וראו שהרי
הסתלקו ענני הכבוד. וזה שכתוב
ויראו כל העדה כי גוע אהרן וגו',
והרי פשוטה. ועל זה כבו לאהרן
כל בית ישראל, גברים ונשים
וטף, שהרי אהוב מכלם היה.

רבי שמעון אמר, שלשת אחים
עליונים קדושים אלו למה לא
נקברו במקום אחד, והאיברים
התפזרו, אחד כאן ואחד כאן
ואחד במקום אחד? אלא יש
אומרים, במקום שצריכים
ישראל להסתפק בו, מת כל אחד
ואחד, בשביל להגן עליהם,
ונצלו. אבל כל אחד ואחד מת
כראוי עליהם. מרים בקדש, בין
צפון לדרום. אהרן לצד זמין.
משה כראוי לו. אחז אותו הר
להר אהרן, וכנס לקבורת מרים
לגבי אותו ההר, אחז לשני
צדדים. ועל זה נקרא (וברים לב) הר
העברים, ששני צדי ההר
שעוברים, ואחז לצד זה ולצד
זה.

אשרי חלק הצדיקים בעולם הזה

מה דיהב ליה. ותרנוייהו אפשיטו ליה לאהרן
מכלא, ומשה אעדי לבר, וקודשא בריך הוא
לגו. ועד דאעדי משה, קדשא בריך הוא לא
אעדי, זכאה חולקא דמשה.

זכאה חולקיהון דצדיקייא, דקודשא בריך
הוא בעי ביקריהון. אתקין קדשא בריך
הוא לאהרן, ערסא ומנרתא דדהבא דנהרא.
ומדידיה נטיל, מההוא מנרתא דהוה דליק
בכל יומא תרי זמני ואסתים פום מערתא
ונחתו.

רבי יהודה אמר, פום מערתא הוה פתיחא,
דכל ישראל הוו חמאן לאהרן שכיב,
ובוצינא דמנרתא דליק קמיה, וערסיה נפיק
ועייל, ועננא חד קאים עליה. וכדין ידעו
ישראל דהא אהרן מית. וחמו דהא אסתלקו
ענני כבוד, הדא הוא דכתיב ויראו כל העדה
כי גוע אהרן וגו', והא אוקמוה. ועל דא כבו
לאהרן כל בית ישראל, גוברין ונשין וטף,
דהא רחיקא מפלהו הוה.

רבי שמעון אמר, הני תלתא אחין עלאין
קדישין, אמאי לא אתקברו באתר חד,
ושייפין אתבדרו, חד הכא, וחד הכא, וחד
באתר אחרא. אלא אית דאמרי, באתר דבעאן
ישראל לאסתפנא ביה, מית כל חד וחד, בגין
לאגנא עלייהו, ואשתזבון, אבל כל חד וחד
מית פדקא חזי עלייהו. מרים בקדש, בין צפון
לדרום. אהרן לסטר ומינא. משה כדקא חזי
ליה. אחיד ההוא טורא לטורא דאהרן, וכניש
לקבורתא דמרים לגבי ההוא טורא, אחיד
לתרי סטרי. ועל דא אתקרי הר העברים, דתרי
סטרי טורא דמעברי, ואחיד לסטרא דא
ולסטרא דא.

זכאה חולקיהון דצדיקייא בעלמא דין ובעלמא דאתי. ואף על גב דאינון

ובעולם הבא. ואף על גב שהם במקום אחר, בעולם אחר עליון, זכותם עומדת בעולם הזה לדורי דורות. ובשעה שישאל חוזרים בתשובה לפני הקדוש ברוך הוא וגזרה נגזרת עליהם, אז קורא הקדוש ברוך הוא לצדיקים שעומדים לפניו למעלה ומודיע להם, והם מבטלים אותה גזרה, וחס הקדוש ברוך הוא על ישראל. אשרי הצדיקים, שעליהם כתוב (ישעיה נח) ונחף יי תמיד וגו'.

תמיד וגו'.
וידבר העם באלהים ובמשה וגו'. פירש זה במקום אחר עלתה עם אותם מי מריבה של משה ואהרן.

רבי יצחק פתח, (אסתר) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות וגו'. מגלת אסתר ברוח הקדש נאמרה, ומשום זה כתובה בין הכתובים. ויהי ביום השלישי, שנגזר כח הגוף, והרי קצם ברוח בלא גוף, אז - ותלבש אסתר מלכות. איזו מלכות? אם תאמר בלבוש כבוד וארומן, הרי לא כן נקרא. אלא ותלבש אסתר מלכות, שהתלבשה במלכות עליונה קדושה, ודאי לבשה רוח הקדש.

מה הטעם זכתה למקום זה? משום ששמרה פיה שלא להראות דבר. והו שכתוב (אסתר ב) אין אסתר מגדת מולדתה. ולמדנו, כל מי ששומר פיו ולשונו, זוכה להתלבש ברוח הקדש. וכל מי שסוטה פיו לדבר רע, הרי ודאי אתו דבר רע עליו. (ואם לא) הרי נגעים או צרעת ששורפים כנחש עליו, והרי פרושהו.

וידבר העם באלהים ובמשה, שאמרו דבר רע בקדוש-ברוך-הוא, וכתרגומו - ועם משה נצו.

באתר אחר, בעלמא אחרא עלאה, זכותהון קיימא בעלמא דא, לדרי דרין. ובשעתא דישאל תיבין בתיובתא קמי קדשא בריך הוא, וגזירה אתגזר עליהו, כדין קארי קדשא בריך הוא לצדיקייא דקיימי קמיה לעילא, ואודע לון, ואינון מבטלי ההיא גזרה, וחייס קדשא בריך הוא עליהו דישאל. ופאין אינון צדיקייא, דעליהו כתיב (ישעיה נח) ונחף יי תמיד וגו'.

וידבר העם באלהים ובמשה וגו'. (במדבר כא) פרשתא דא, באתר אחרא אסתליק, עם אינון מי מריבה דמשה ואהרן.

רבי יצחק פתח, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי קפ"ג ע"ב) ותלבש אסתר מלכות וגו'. מגלת אסתר ברוח הקדש נאמרה, ובגין כן כתובה בין הכתובים. ויהי ביום השלישי, דאתחלש חילא דגופא, והא קיימא ברוחא בלא גופא, כדין ותלבש אסתר מלכות. מאי מלכות. אי תימא בלבושי יקר וארגונוא, הא לאו הכי אקרי. אלא ותלבש אסתר מלכות, דאתלבשת במלכות עלאה קדושה, ודאי לבשה רוח הקדש.

מאי טעמא זכתה להאי אתר. בגין דנטרא פומה דלא לחוואה מדי. הדא הוא דכתיב, (אסתר ב) אין אסתר מגדת מולדתה. ואוליפנא כל מאן דנטיר פומיה ולישניה, זכי לאתלבשא ברוח דקודשא. וכל מאן דסטי פומיה למלה בישא, הא ודאי ההוא מלה בישא עליה. (ס"א ואי לא), ואי תימא הא נגעים, או צרעת, דמוקדן פחויא עליה, והא אוקמוה. וידבר העם באלהים ובמשה. דאמרו מלה בישא בקודשא בריך הוא, וכתרגומו. ועם משה נצו. למא העליתונו, שווי כל אפייא

למה העליתנו, שמו כל הפנים שוות, בגלל זה הודמנו להם נחשים, ששורפים אותם כאש ומכניסים אש למעיהם ונופלים מתים, כמו שנאמר וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים.

רבי חייא אמר, נחשים היו באים, מלחשים בפיהם, ונושכים ומתים. מה מלחשים? כמו שנאמר (קהלת י') אם ישף הנחש בלוא לחש. אש היו מלהטים בפיהם, ונושכים וזורקים בהם אש, ומעיהם יוקדים ומתים. והרי דברים אלו עלו למקום אחר.

ומשם בארה הוא הבאר. מה שונה שבאן בארה ואחר כך באר? אלא בארה, לאחר שמתכנסים המים לתוך הים ויודרים למטה. באר, בשעה שיצחק ממלא אותם. הוא הבאר, הוא כתוב, וסוד זה כמו שכתוב (במדבר יח) ועבד הלוי הוא.

רבי אבא אמר, בכל מקום הוא, וקוראים היא - זכר ונקבה כאחד. וכלל עליון - ה' נקבה, ו' זכר, א' כלל הכל, שהרי א' בשלמות שורה. אשריהם ישראל. אף על גב שהם למטה, הם אחוזה בכלל העליון של הכל, ומשום זה כתוב (תהלים ק) הוא עשנו ולא אנחנו, באלף כתוב. כלל של ו"ה, וא' שכולל הכל.

רבי שמעון אמר, רוח המים זוהי רוח הקדש שנשבה בהתחלה, כמו שנאמר (שיר השירים ד) הפיחי גני. אחר כך נוזלים מים למלא אותה (כלה), והו' שכתוב (תהלים קמו) ישב רוחו ידלו מים. ישב רוחו בהתחלה, ואחר כך ידלו מים. ועד שלא נושבת רוח זו, לא נוזלים מים. מה בא להשמיענו? משמיע שצריך בכל לעורר עד שרוח לא נושבת, לא נוזלים

שווין בגין כך אדמן לגביהו חוויין, דמוקדן לון באשא, ועייל אשא למעיהו ונפלין מתין, כמה דאת אמר וישלח יי בעם את הנחשים השרפים.

רבי חייא אמר, חוויין הו' אתיין, מלחשן בפומייהו, ונשכין ומתין. מאי מלחשן. כמה דאת אמר (קהלת י') אם ישוף הנחש בלוא לחש. אשא הו' מלהטן בפומייהו, ונשכין ושריין אשא בהו, ואתוקדאן מעייהו ומתין והא מלין אלין אסתלקו לאתר אחרא.

ומשם בארה הוא הבאר. (במדבר כא) מאי שנא דהכא בארה, ולבתר באר. אלא בארה, לבתר דמתפנשי מיא לגו ימא, ונחתה לתתא. באר, בשעתא דיצחק מלייא ליה. היא הבאר, הוא כתיב ורזא דא, כמה דכתיב, (במדבר יח) ועבד הלוי הוא.

רבי אבא אמר, בכל אתר הוא, וקרינן היא, דכר ונוקבא כחדא. וכללא עלאה, ה' נוקבא, ו' דכר, א' כללא דכלא. דהא א' בשלימו שריא. זכאין אינון ישראל, אף על גב דאינון לתתא, אינון אחידן בכללא עלאה דכלא, ובגין כך כתיב (תהלים ק) הוא עשנו ולא אנחנו, באלף כתיב. כללא דו"ה וא' דכליל כלא.

רבי שמעון אמר, רוח דמיא, דא הוא רוח הקדש, דנשב בקדמיתא. כמה דאת אמר (שיר השירים ד) הפיחי גני, לבתר נוזלין מיא למליא לה, (כלא) הדא הוא דכתיב, (תהלים קמו) ישב רוחו ידלו מים. ישב רוחו בקדמיתא, ולבתר ידלו מים. ועד לא נשיב האי רוחא, לא נוזלין מיא. מאי קא משמע לן, משמע דבעי בכלא לאתערא מלה, בעובדא או במלה, או הדבר, במעשה או בדבר, או להראות המעשה. וכאן,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפרא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידיה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזאנו במהרה ביימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמת בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למוזדו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למוזדו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במוותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תַּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֲהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֻנּוֹ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֹ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֲשֶׁת חֵיל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חָחַן וְהֶבֶל
הֵיפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֻהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֹהָ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:



סֵפֶר

הַזֶּהָר

הַיּוֹמִי



חֶלֶק יב

לִימוֹד

זוֹהַר

הַיּוֹמִי



אָלּוּל



זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה



חברה מזכי
הרבים העולמי



סֵפֶר

הַזֶּהָר

הַיּוֹמִי



חֶלֶק יא

לִימוֹד

זוֹהַר

הַיּוֹמִי



אָב



זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה



חברה מזכי
הרבים העולמי



סֵפֶר

הַזֶּהָר

הַיּוֹמִי



חֶלֶק י

לִימוֹד

זוֹהַר

הַיּוֹמִי



תַּמּוּז



זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה



חברה מזכי
הרבים העולמי



סֵפֶר

הַזֶּהָר

הַיּוֹמִי



חֶלֶק ט

לִימוֹד

זוֹהַר

הַיּוֹמִי



סִינ



זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה



חברה מזכי
הרבים העולמי



סֵפֶר

הַזֶּהָר

הַיּוֹמִי



חֶלֶק ח

לִימוֹד

זוֹהַר

הַיּוֹמִי



אֵיִר



זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה



חברה מזכי
הרבים העולמי



סֵפֶר

הַזֶּהָר

הַיּוֹמִי



חֶלֶק ז

לִימוֹד

זוֹהַר

הַיּוֹמִי



נִסָּן



זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה



חברה מזכי
הרבים העולמי